

MELDING OM TØRKEFORSØK MED STRØTORV PÅ VIKEID, SORTLAND HERRED, NORDLAND FYLKE.

Av konsulent Per Hornburg.

I årene 1954—1959 har Det norske myrselskap utført noen undersøkelser over tørking av strøtorv på bakken kontra hesjetørking ved Maskinprøvebrukets eiendom Vikeid.

Beliggenhet og klima.

Vikeid ligger omtrent midt i Vesterålen. Den geografiske beliggenhet er ca. 68° 45' n. b. og 15° 15' ø. l. Eiendommen ligger åpent til mot vest og øst, men mot nord gir et fjellparti bra beskyttelse. Bortsett fra nordavinden, kan en si at Vikeid ligger nokså utsatt til for vind, spesielt for «vestaværet».

Klimaet i Vesterålen kan stort sett karakteriseres som et kjølig kystklima med høy luftfuktighet.

Det foreligger ikke offisielle meteorologiske data for Vikeid. De nærmeste meteorologiske stasjoner i Vesterålen som kan gi holdepunkter for bedømmelsen av klimaet på Vikeid, er Andenes, Råvoll og Bø beliggende henholdsvis 70 km nord for, 22 km sør for og 33 km sørvest for Vikeid. I tabell 1 er normalene for temperatur, nedbør og relativ luftfuktighet angitt for disse stasjoner for månedene mai, juni, juli, august og september, dvs. de måneder som har betydning for tørking av torv. Når det gjelder stasjonen på Råvoll, foreligger det ikke data for luftfuktighet. Det er mest sannsynlig at Vikeid har et klima noenlunde likt Råvoll, de topografiske ulikheter tatt i betraktning. Av månedsnormalene fremgår at ved alle stasjoner er nedbøren bra jevnt fordelt på månedene mai, juni, juli og august, for så å øke betydelig i september. Det er forholdsvis liten variasjon i luftfuktigheten i tiden mai—september. Lufttemperaturen er høyest i juli og august.

I forbindelse med tørkeprøvene er det gjort en del notater om værforløpet på Vikeid. En har bl. a. notert antall «gode tørkedager» i tidsrommet juni—september for årene 1954—1959. Disse observasjoner bygger delvis på temperatur- og nedbørsmålinger, og delvis på skjønnsmessige vurderinger. Såkalte gode tørkedager var dager uten vesentlig nedbør eller tåke, klart eller delvis skyet vær, dagstemperatur på over 10° C, samt en del vind, fortrinnsvis fra øst og sør. En kom til følgende resultat:

1954 hadde	45	gode tørkedager
1955	» 15	»
1956	» 38	»
1957	» 39	»
1958	» 37	»
1959	» 17	»

Tabell 1.

Klimatiske data fra Vesterålen.

Måned- og årnormaler.

Utarbeidet etter Klimatabeller for landbruket, utgitt 1955 av Statens Kornforretning.

Observasjonssted	H. o. h. m	Mai			Juni			Juli			August			September			Middel (Mai—Sept.)			År		
		Temp. C ^o	Nedbør m m	R. luftfuktighet %	T. C ^o	N m/m	R f %	T. C ^o	N m/m	R. f. %	T. C ^o	N m/m	R. f. %	T. C ^o	N m/m	R. f. %	T. C ^o	N m/m	R. f. %	T. C ^o	N m/m	R. f. %
Andenes	5	4,1	52	83	7,8	50	85	10,1	54	84	10,5	48	82	7,6	95	84	8,0	299	83,6	3,2	808	82
Råvoll	11	5,1	61	—	9,9	55	—	12,7	73	—	11,8	61	—	8,2	126	—	9,5	376	—	4,0	1052	—
Bø i V.	7	5,2	60	74	9,2	64	80	11,8	93	76	11,8	66	77	8,0	1.0	80	9,2	403	77,4	3,9	993	77

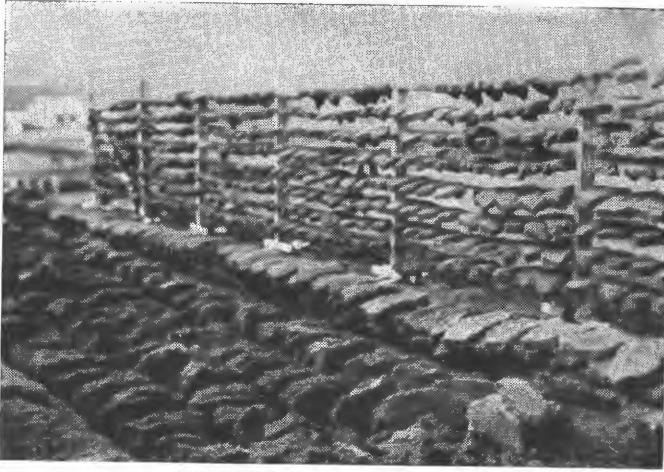

Fig. 1. Stasjonær strøtorvhesje ilagt torv (Fot. P. H.).

Det var imidlertid ganske stor variasjon i fordelingen av tørkedagene på de ulike måneder. Sees 6-årsperioden under ett hadde juli flest tørkedager og september minst. Ellers regnes vanligvis også juni for en god «tørkemåned» her ved kysten, og det stemmer med erfaringene på Vikeid.

Vinden betyr meget for torvas tørking, idet bevegelsen i luften muliggjør sterkere fordampning. Vikeid ligger som nevnt gunstig til i så måte. En har ofte konstatert at selv ved relativt lave lufttemperaturer har torva tørket godt når det bare har vært god vind, særlig fra nordøst og sørøst.

Torvkvaliteten.

Strøtorva som var nyttet til prøvene besto av forskjellige kvitmoser tilhørende Cymbifolia-gruppen (bl. a. *Sphagnum papillosum* og *S. magellanicum*) og Acutifolia-gruppen (bl. a. *S. nemoreum* og *S. fuscum*). Det var nokså stort innslag av gråmose (*Rhacomitrium lanuginosum*), samt en del lyngvekster som røsslyng, krekling og kvitlyng. Beskaffenheten var gjennomgående ujevn både med hensyn til plantesammensetning og omdannelsesgrad. Etter von Post's skala varierte omdannelsesgraden fra H₂ til H₅. Analyser av den sterkest omdannede torv viste en vannoppsugingsevne på ca. 5 til ca. 7 ganger prøvenes egen vekt ved et vanninnhold av 20 %. De svakere omdannede kvaliteter hadde betydelig større vannoppsugingsevne, opptil det dobbelte.

Tørkeprøvene for 1954, 1955 og 1956 var stukket høsten forut på vanlig måte, bortsett fra et utlegg (bakketørking, utlegg 2) i 1956, som var stukket i førstningen av juli samme år. I 1957, 1958 og 1959 ble det til prøvene nyttet torv som var pløyd opp høsten forut. Veltene

ble skåret i passe stykker med spade. I 1959 ble det dessuten prøvd et ilegg stukket om våren.

Dimensjonene på torva har variert noe. Stukket torv ble mest mulig søkt holdt på $25 \times 35 \times 10$ cm, og pløyd torv på $20 \times 45 \times 8$ cm.

Tørkemethoder.

Ved bakketørking har en nyttet flatt utlegg på myra med etterfølgende krakking (reising) og stabling i små kuver.

Ved hesjetørking er nyttet stasjonær trådhesje (fig. 1) med 8 trådraster (høyder). For å nytte ut hesjens kapasitet mest mulig i den beste tørketiden, ble torva i flere av prøvene kuve t når den var tilstrekkelig tørr til det (fig. 2). Under vanlige tørkeforhold vil det i praksis si at en kuver 1. og 2. hesjeilegg for derved snarest mulig å få hesjen ledig til nytt ilegg. I tilfelle dette blir det siste ilegg i sesongen, lar en selvsagt torva ligge i hesjen til den er stakketørr.

Kuving av hesjet torv medfører naturligvis noe ekstra arbeid, som kan spares dersom torva får ligge i hesjen til den er «stakketørr». I kyststrøkene her nord faller hesjematerialet relativt kostbart. Kuvingen av torva muliggjør bedre utnyttelse av hesjene i den beste tørketiden. Dette siste har også betydning hvor tørkesesongen er kort.

Når torva er kommet i kuver, er den bedre beskyttet mot nedbør enn torv på bakken (f. eks. krakket torv). En viktig ting ved tørking av strøtorv er nemlig å få den opp fra bakken så snart som mulig. I hesjene klarer torva seg best, men under alminnelige værforhold viste det seg at den klarte seg bra i kuvene i første halvdel av tørkesesongen. Vel nok ble det underste laget ikke «stakketørt» like snart som de øvre lag, men underlaget legger en øverst i kuvene ved neste kuving fra hesjen.

I praksis vil det ikke bli aktuelt å kuve det siste ilegget i hesjen (f. eks. nr. 3), idet man da er kommet så langt ut i sesongen at man erfaringsmessig vet at det ikke kan regnes med flere ilegg.

Ved større torvstrøanlegg er det antakelig tvilsomt om det lønner seg å koste på det merarbeid som kuvingen medfører.

I 1957 ble de siste hesjeilegg ikke kuve t, og likeså første og siste ilegg 1958. I 1959 forsøkte en bare hesjetørking, dvs. torva fikk ligge i hesjene til den var «stakketørr».

Når torva var «stakketørr», dvs. hadde et vanninnhold på omkring 50 %, ble den lagt opp i stakk eller kastet i hus. Å lagre strøtorv i stakk er alt for risikabelt under de klimaforhold som vi har i Vesterålen. Det kan her nevnes at av en stakk på ca. 8 m³ tørr strøtorv oppsatt i august 1954, var omkring halvparten gjennomvåt først i november. Under forhold med mye drivregn om høsten, er det heller ikke tilstrekkelig bare å dekke til toppen av stakken i tilfelle lagring over lengre tidsrom. Det er minst arbeid og sikrest å oppbevare tørr strøtorv i hus.

Fig. 2. Strøtorvhesje. Torv i hesjen og kuver langs sidene.
(Fot. P. H.).

Hvis det er aktuelt å gi torva en ettertørk, skjer det best i små hus oppsatt på myra (fig. 3). Husene, som rommer ca. 20 m³, må ha tett tak og sprinkelvegger. Torva stables ikke i husene, men kastes løst. Kastes det inn torv av tørrhetsstadium «stakketørr», bør det legges inn et lag med ris eller bord når huset er halvfyllt, eventuelt to lag noenlunde jevnt fordelt i høyden.

I nedbørrike perioder med mye vind, vil også en betydelig del av strøtorva i hus med sprinkelvegger ta skade. Torva trekker lett vann slik at ikke bare det ytterste lag mot veggen blir vått, men fuktigheten trekker seg nokså langt inn i huset. Skal derfor torva oppbevares i småhusene over vinteren, bør den eller de vegger dekkes som er mest utsatt for været.

Tørketiden.

De viktigste data vedrørende tørketiden (tørkeintensiteten) for de ulike tørrhetsstadier ved bakketørring og hesjetørring er gjengitt i tabell 2. Med hensyn til de ulike stadier av tørrhet som undersøkelserne omfatter, bygger de i første rekke på skjønsmessige vurderinger. Til støtte har en også nyttet resultatene av noen analyser av torvas vanninnhold. Vanninnholdet i de forskjellige tørrhetsstadier er følgende:

Råtorv	ca.	95 %
Krakketørr	»	75 »
Kuvetørr	»	60 »
Stakketørr	»	50 »
Leveringstørr	»	20—35 »

Når det gjelder vanninnholdet i rå torv, regnes med den tilstand torva har i naturlig lagring i myra, eller når den praktisk talt er mettet med vann om våren. Vanninnholdet vil imidlertid synke noe utover sommeren selv om man ikke foretar noe tørkeinngrep. Torv som er lagt opp i ranker om høsten, har oftest også noe lavere vanninnhold om våren enn nystukket torv på samme tidspunkt. Således hadde en prøve fra høstrankek torv 77 % vann den 20/5 1957. En annen prøve fra høstrankek torv hadde 75 % vann den 14/5 1958.

M. a. o. var utgangsmaterialet, dvs. råtorva, ikke det samme med hensyn til vanninnhold i de forskjellige prøver. Selv om mye av vannet som er løst bundet i torva fordamper lett og relativt fort, vil selvsagt det noe ulike vanninnhold i råtorva ha virket inn på tørketidens lengde i de forskjellige prøver. Prøvene er imidlertid lagt så nært opp til forholdene i praksis som mulig, da det i første rekke er de som har betydning i denne forbindelse.

Videre må en være oppmerksom på at de datoer som er oppgitt i tabellen, ikke er helt eksakte for hvert torvstykke i prøvene. De er ment som anslagsvise midler for hver prøve. De enkelte prøver har heller ikke vært like store, idet størrelsen på prøvene har variert fra ca. 1,5 m³ til ca. 4 m³.

Til tross for de mangler som hefter seg ved prøvene og tabellen, gir den tydelige opplysninger om forskjellen i tørketidens lengde mellom torv tørket på bakken og i hesje.

I tabellen er bl. a. angitt antall tørkedager som er medgått for de forskjellige prøver fra torva ble lagt ut på bakken eller hesjet, til den var stakketørr. Antall dager skulle således gi uttrykk for tørkeintensiteten i de forskjellige tidsperioder. Dette er riktig i tilfelle alle prøver har hatt omlag samme vanninnhold ved starten. Men som nevnt foran var det betydelig forskjell i så måte, særlig gjelder dette når en skal bedømme tørketiden for 3. og 4. hesjeilegg som hadde fått den sterkeste grad av fortørk før hesjingen. I praksis vil en imidlertid måtte ordne seg slik at mest mulig av strøtorva stikkes om høsten før tørkingen tar til. En vil følgelig måtte hesje torv utover sommeren med ulikt vanninnhold ved starten.

Som det fremgår av tabellen har en i årene 1954, 1955 og 1956 prøvd 2 utlegg på bakken og 3 ilegg i hesjen pr. år. I 1957 og 1958 ble det også prøvd et 4. hesjeilegg. I 1959 ble det prøvd 3 ilegg i hesjen (torva ble ikke kuvet dette året). Tar vi for oss tørketidens lengde fra rå torv til kuvetørr torv i alle prøver, unntatt 2. bakkeutlegg 1957 og 1958 og hesjeilegget 1959, medgikk det i middel ca. 60 dager tørketid på bakken og ca. 24 dager tørketid i hesjen. Men variasjonene var store, fra ca. 80 dager til ca. 44 dager for bakketørking, og fra ca. 46 dager til ca. 10 dager for hesjetørking.

Unntatt 1955 har en alle de øvrige prøveår fått 1 utlegg ved bakketørking tilstrekkelig tørr for stakking. I 1954 fikk en 2 utlegg stakketørr på bakken. I 1959 ble det ikke prøvd bakketørking,

Tabell 2.

Tørketabell for strøtorv, Vikeid.

År	Tørke- metode		Tørrestadium						Ant ll tørke- dager	Leveringslørr (innen 1/10)	Anm.
			Råtorv, dato	Krakke- tør torv, dato	Kuvelørr torv, dato	Stakketørr torv, dato					
1954	Bakke- tørring	1	21/5	26/6	12/7	27/7	67	20/8			
		2	10/6	6/7	2/8	23/8	74	Ikke pr. 1/10			
	Hesje- tørring	1	21/5	—	10/6	23/6	32	15/7			
		2	10/6	—	5/7	19/7	39	2/8			
	Bakke- tørring	3	5/7	—	4/8	22/8	48	Ikke pr. 1/10			
		1	22/6	9/8	20/8	Ikke	—	—			
1955	Bakke- tørring	2	—	—	—	—	—	—			
		1	22/6	—	8/8	26/8 (i hus)	65	1/10			
	Hesje- tørring	2	8/8	—	21/9	Ikke	—	—			
		3	—	—	—	—	—	—			

1956	Bakke- tørkning	Utlegg	1	15/6	10/7	8/8	25/8 (i hus)	71	1/10	Torva stukket 9/7	
			2	9/7	15/7	23/8	Ikke	—	—	—	
	Hesje- tørkning	Ilegg	1	15/6	—	9/7	27/7	42	11/8	11/8	
			2	9/7	—	19/7	11/8 (i hus)	34	11/8	11/8	
			3	19/7	—	10/8	31/8 (i hus)	43	Delvis pr. 1/10	Delvis pr. 1/10	
	1957	Bakke- tørkning	Utlegg	1	25/5	8/7	20/7	19/8	86	1/9	
2				22/6	4/7	Ikke	—	—	—	—	
Hesje- tørkning		Ilegg	1	20/5	—	31/5	11/6	22	20/7	Torva ble ranket høsten 1956. (77 % vann.)	
			2	31/5	—	22/6	6/7	36	19/8	19/8	
			3	8/7	—	17/7	19/8 (i hus)	42	18/9	18/9	
			4	17/7	—	(ca. 8/8)	18/9 (i hus)	62	Delvis pr. 1/10	Ikke kuvet.	

Tabell 2 (forts.).

År	Tørke- metode	Tørrhetsstadium						Anm.			
		Råtorv, dato	Krakke- tørr torv, dato	Kuvertørr torv, dato	Stakketørr torv, dato	Antall tørke- dager	Leveringstørr innen 1/10				
1958	Bakke- tørring	1	30/5	26/6	18/8	2/9 (i hus)	94	1/10	Torva ble ranket høsten 1957. (75 % vann.) Ikke kuvert.		
		2	23/6	5/8	Ikke	—	—	—			
	Hesje- tørring	1	14/5	—	(ca. 24/5)	31/5	17	1/7			
		2	27/5	—	18/6	1/7 (i hus)	35	4/8			
		3	19/6	—	17/7	5/8 (i hus)	47	1/10			
		4	17/7	—	(ca. 23/8)	30/8	44	Ikke pr. 1/10			
	1959	Hesje- tørring	1	2/5	—	—	3/6	32		4/7	Ikke kuvert.
			2	6/6	—	—	31/8	55		Delvis 29/9	Stukket om våren. Ikke kuvert.
3			14/7	—	—	Delvis 28/9	(45)	Ikke innkjørt	Ikke kuvert.		

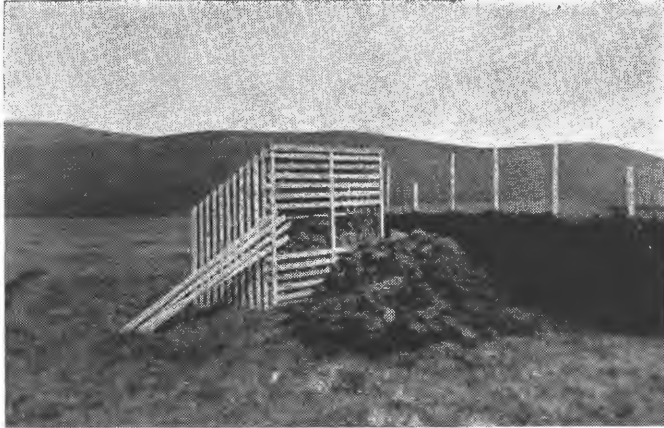

Fig. 3. Torvhus for ettertørring av strøtorv. Skal torva lagres i huset, må sprinkelveggene under vanskelige værforhold tekkes på værsiden. (Fot. P. H.).

men et mindre parti (ca. 1 m³) som lå over på bakken fra 1958, ble ikke tørr nok for krakking. Myroverflaten der partiet lå var imidlertid meget våt hele sesongen.

Når det gjelder hesjetørrking, ble det, unntatt i 1955, alle år tatt 3 stakketørre høstinger, og i 1957 og 1958 ble også 4. ilegg tilstrekkelig tørr for stakking. I 1959 ble 3. hesjeilegg bare delvis stakketørr. Myroverflaten var for oppbløtt til at torva kunne kjøres fram til hus. De fleste hesjeilegg som kom i hus, ble også leveringstørre innen 1. oktober.

Fra råtorv og fram til stakketørr torv har det i middel medgått ca. 78 tørkedager for alle utlegg på bakken, og ca. 41 dager for alle ilegg i hesjen. Tørketiden varierte fra 94 dager til 67 dager for bakketørrking, og fra 65 dager (i 1955) til 17 dager (i 1958) for hesjetørrking (jfr. tabell 2).

Tørkeintensiteten må sees i sammenheng med værforholdene. 1954 kan karakteriseres som et meget godt år for torvdrift, mens 1955 var usedvanlig dårlig. I 1956 var det dårlige tørkeforhold om våren og en del av forsommeren, men senere i sesongen var forholdene meget gode. 1957 hadde også mindre bra tørkeforhold på forsommeren, men på ettersommeren ble forholdene bedre enn normalt i Vesterålen. I 1958 derimot var det god vårtørrking, mens midtsommeren var mindre bra. Utpå ettersommeren ble forholdene stort sett gode. I 1959 var værforholdene antakelig de dårligste vi har hatt i 6-årsperioden. Etter en usedvanlig mild og snøfattig vinter fikk vi bra tørkeforhold i slutten av april og litt ut i mai. Men bortsett fra noen dager i første halvdel av august var tørkeforholdene p. gr. a. stadig nedbør meget vanskelige hele sommeren.

Foruten været er også passet av strøtorva temmelig avgjørende for tørkeresultatet. I motsetning til god brenntorv (sterkt omdannet torv) som ikke tar særlig skade av noe nedbør i tørketiden når den har ligget noen dager og blitt hård i overflaten, vil ofte en god tørkeperiode være spolert dersom strøtorv utsettes for en lengre regnskur. I særlig grad gjelder dette strøtorv som ligger til tørk på bakken, idet den også vil trekke til seg fuktighet fra denne. Kortvarig regn i stille vær skader ikke torv i hesjene så mye, da den øverste rast i noen grad virker som tak for de underliggende raster. Derimot vil drivregn forholdsvis fort «ødelegge» også hesjet torv. Da værforholdene ved kysten er ustabile, er det meget viktig å få strøtorva i stakk eller aller best i hus, straks den er tørr nok til det. Det viste seg ofte i prøvetiden at bare en dags utsettelse med innhøstingen av strøtorva var nok til å få spolert et godt tørkeresultat. Ved bedømmelsen av prøveresultatene må det også tas hensyn til at det ikke har latt seg gjøre å få helt ensartet pass av torva hvert år.

Sammenfatning.

I femårsperioden 1954—1959 er det på Vikeid i Vesterålen utført en del tørkeprøver med strøtorv. Hensikten med disse prøver var å undersøke hvordan mulighetene ligger an for tørking av strøtorv i Vesterålen. Det finnes nemlig her flere myrer som egner seg til torvstrøproduksjon i mindre og større stil, men en må på grunn av klimaet og den relativt korte sesong regne med særlige vanskeligheter i forbindelse med tørkingen. Klimaet i Vesterålen karakteriseres som et kjølig kystklima med høy luftfuktighet. Normal årsnedbør ligger på omkring 1000 mm, herav faller ca. 300 à 400 mm i månedene mai—september. I sommertiden er distriktet periodevis utsatt for drivregn og noe tåke (jfr. tabell 1).

Det er nyttet 2 tørkemethoder: Bakketørking med flatt utlegg på myr, og tørking i hesje.

I de fleste prøver er torva stukket eller pløyd opp om høsten, og tørkingen er utført påfølgende sommer.

I løpet av tørketiden er de prøver som ble utlagt på myra krakket, kuvet og stakket eller kastet i hus. Av hesjeprøvene ble en del ilegg også kuvet før staking eller innkasting i hus. Dette ble gjort for å utnytte hesjens kapasitet i den beste tørketiden. Bedømmelsen av torva i de forskjellige tørkestadier (krakket, kuvet, stakket og leveringstørr) var vesentlig skjønnsmessig. Prøvematerialet var gjennomgående ujevnt hva angår plantesammensetning og omdannelsesgrad.

De viktigste data om tørkingen for de ulike metoder er gjengitt i tabell 2, og resultatet kan sammenfattes slik:

Tørking av strøtorv i hesje er en langt sikrere tørkemethode på Vikeid enn bakketørking. Under vanskelige tørkeforhold (1955 og 1959) bør en ikke regne med å få strøtorv tilstrekkelig stakketørr på

bakken. I meget gode tørkesesonger (1954) er det mulig — ved omhyggelig pass — å få 2 utlegg på bakken tørre nok for stakking. Ellers tyder prøvene på at en ikke bør regne med mer enn 1 bakke utlegg stakketørr strøtorv pr. sesong under vanlige værforhold, men dette krever også omhyggelig pass av torva.

Under vanlige tørkeforhold på Vikeid ser det ut til at en kan få 3 ilegg i hesjer stakketørr pr. sesong. Torva bør da stikkes (eller pløyes) og rankes om høsten og hesjes tidligst mulig om våren. De 2 første ilegg kan kuves før stakking for å spare hesjemateriale. En fikk erfaring for at det kreves mindre pass (mindre arbeid) med torva i hesje enn på bakken.

I kystdistriktene må tørr strøtorv lagres i hus. En kan få god ettertørk i småhus med sprinkelvegger, men i drivregn tar torva en del skade dersom sprinklene ikke tekkes på værsiden.

MYRENE I VIKNA HERRED, NORD-TRØNDELAG FYLKE.

Av sekretær Einar Wold.

Vikna herred er det ytterste av kystherredene i Ytre Namdalen. Hele herredet består av større og mindre øyer, det sies ca. 2000 i alt. Geografisk sett ligger de fleste av disse øyene (en del av småøyene ikke medregnet) innenfor området som begrenses av parallellene 64° 49' og 65° 2' nordlig bredde og meridianene 0° 4' vestlig lengde og 0° 39' østlig lengde regnet fra Oslo meridian.

I nord har herredet sjøgrense mot Leka, i øst går grensen mot Nærøy etter skipsleia i Nærøysund. I sør grenser Vikna mot Flatanger på Foldafjorden, og i vest står Norskehavet rett på.

Herredets totalareal er 317,27 km², og landarealet utgjør 310,80 km². Ved folketellingen i 1950 var den hjemmehørende folkemengde 3.911 personer. Befolkningstettheten vil etter dette bli 12,6 innbyggere pr. km² landareal.

Det meste av Vikna's areal er fordelt på 3 store øyer som naturlig deler herredet i distriktene Indre-Vikna, Mellom-Vikna og Ytre-Vikna. Indre-Vikna ligger lengst øst og omfatter øyene fra Nærøysund og vestover til Vinøfjorden. Mellom-Vikna ligger mellom Vinøfjorden og Langsundet, og Ytre-Vikna omfatter alle øyene vest for Langsundet.

Det meste av landarealet er snaufjell. De høyeste fjelltoppene er Vattafjell (171 m) og Sulafjell (153 m) på Ytre-Vikna, Dragstind (156 m) på Mellom-Vikna og Falkhetta (139 m) på Indre-Vikna.

Indre-Vikna er et forholdsvis stort, sammenhengende landområde, men Mellom-Vikna og Ytre-Vikna er sterkt oppdelt av en rekke fjordarmer.